

การประกันคุณภาพหลักสูตร

สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ *

แม้ว่าแต่ละมหาวิทยาลัยกำลังดำเนินการเกี่ยวกับระบบประกันคุณภาพอยู่แล้วก็ตาม มักจะเห็นได้ว่าเน้นหนักไปที่การประกันคุณภาพขององค์กร (Institutional Quality Assurance) มากกว่าการจะมุ่งพิจารณาถึงการประกันคุณภาพของหลักสูตร ดังนั้นหากสามารถจัดทำระบบพัฒนาและประกันคุณภาพหลักสูตรขึ้น ก็จะเสริมรับกับระบบคุณภาพขององค์กรที่แต่ละมหาวิทยาลัยจัดทำ

ระบบคุณภาพที่มีการเสนอแนะให้จัดทำในประเทศไทยมีหลายระบบ เช่น ระบบมาตรฐาน ISO ระบบ Thailand Quality Award มาตรฐาน CU-QA84 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำหรับในต่างประเทศระบบคุณภาพการศึกษาที่เช่น ระบบ Quality Assurance ของประเทศอังกฤษ ที่ดำเนินการโดย The Quality Assurance Agency for Higher Education (QAA) และของประเทศออสเตรเลียที่ดำเนินการโดย Australian Qualifications Framework Advisory Board แต่ละระบบเริ่มต้นที่มีการกำหนดปัจจัยคุณภาพ หรือข้อกำหนดคุณภาพ ขึ้นมาเป็นแกน แล้วพิจารณาถึงโครงสร้างและกลไกในการดำเนินงานในการประกันคุณภาพ ตั้งแต่การกำกับ ตรวจสอบ และรับรอง ต่อด้วยการพิจารณาดัชนีชี้วัดคุณภาพ

ระบบคุณภาพสำหรับหลักสูตรนั้นต้องสามารถบ่งบอกหรือระบุคุณภาพของหลักสูตรได้ ในลักษณะของ Subject Review เพื่อเสริมรับกับระบบประกันคุณภาพของแต่ละสถาบันที่มีอยู่ในลักษณะ Institutional Review และควรจะมีการพิจารณาให้น้ำหนักสำหรับปัจจัยที่ใช้ในการประเมินหลักสูตรในระดับต่าง ๆ กันเพราะหลักสูตรบัณฑิตศึกษาก็มีเอกลักษณ์และความแตกต่างจากหลักสูตรในระดับปริญญาบัณฑิต

นอกจากนั้นระบบคุณภาพควรจะสามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับการบริหารจัดการหลักสูตร ที่มีทั้งการกำกับสนับสนุน และตรวจสอบ ให้เกิดคุณภาพตามพันธกิจขององค์กร

ระบบคุณภาพควรจะสามารถทำให้แต่ละหลักสูตรใช้ระบบนี้เป็นแนวทางในการพัฒนาตนเองให้เกิดคุณภาพอย่างต่อเนื่อง (Continuous Quality Improvement) และเกิดคุณภาพในลักษณะขององค์กรรวม หรือโดยรวม (Total Quality Management)

ระบบคุณภาพของหลักสูตรควรจะเป็นระบบที่เน้นในด้านของการสร้างระบบสำหรับการควบคุมกระบวนการทั้งหมดในการผลิตบัณฑิตในระดับบัณฑิตศึกษา (Input-Process Oriented) โดยคำนึงถึงผลผลิตที่ได้มาตรฐานเป็นที่พึงพอใจของผู้เข้ามาใช้บริการหรือเข้ามาศึกษา และตรงกับความต้องการของสังคม ทั้งนี้เพื่อเสริมรับกับการตรวจสอบและรับรองคุณภาพของ สมศ. ที่จะตรวจสอบหรือวัดคุณภาพของบัณฑิตหรือผลผลิตของหลักสูตร (Output and Outcome) ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ระบบที่หากจะจัดทำขึ้นควรจะเป็นระบบที่มีใช้ดำเนินการตามกระแสนิยม หรือหวังการตรวจสอบเพื่อรับรองเพียงอย่างเดียว แต่เป็นสิ่งที่หลักสูตรจะต้องให้ความสำคัญและดำเนินการเพื่อให้เกิดระบบในการควบคุมคุณภาพ และสนับสนุนในด้านการพัฒนาคุณภาพเพื่อการดำรงอยู่ ความก้าวหน้าที่ยั่งยืน เพิ่มศักยภาพ และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันด้วย

ระบบนี้ควรจะต้องครอบคลุมทั้งในแง่บริบทของหลักสูตร ทรัพยากร การบริหารจัดการ และกระบวนการที่เกี่ยวข้องในการผลิตบัณฑิตทั้งหมด ตั้งแต่ปัจจัยนำเข้า (Input)

วิธีการ (Process) และผลผลิต (Output) รวมไปถึงผล (Outcome) บางส่วนด้วย

การประกันคุณภาพหลักสูตรควรครอบคลุมส่วนสำคัญหลักทั้งหมด ได้แก่ เนื้อหาหลักสูตรและปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการหลักสูตร และกระบวนการในการผลิตบัณฑิตได้แก่การจัดการเรียนการสอน และการทำวิจัย

การประกันคุณภาพหลักสูตรนี้ควรจะเน้นให้หลักสูตรได้ แสดงให้เห็นทั้งกระบวนการคุณภาพ ที่ทำให้เกิดผลตามที่มุ่งหวังและผลที่เกิดขึ้นด้วย โดยเน้นหนักเกี่ยวกับการจัดให้มีระบบคุณภาพ (Process Oriented) มิใช่ตรวจสอบเฉพาะผลเพียงอย่างเดียว อีกทั้งสามารถวิเคราะห์ให้เห็นได้ ทั้งระบบกำกับ ระบบสนับสนุน และระบบตรวจสอบ ที่ปรากฏในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการผลิต

การจัดทำระบบประกันคุณภาพหลักสูตรควรจะสามารถนำไปใช้ได้โดยมีความยืดหยุ่นตามลักษณะขององค์กรที่บริหารจัดการหลักสูตรในแต่ละสถาบันได้ ไม่ว่าจะ เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มหาวิทยาลัยเอกชน หรือสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ที่มีการจัดการศึกษาทั้งระดับปริญญาบัณฑิต หรือระดับบัณฑิตศึกษา

ในการดำเนินการประกันคุณภาพหลักสูตร ในระยะต่อมามีความมุ่งเน้นหรือวิเคราะห์ ลักษณะการปฏิบัติ และตรวจสอบดัชนีที่ชี้บ่งคุณภาพในลักษณะว่ามีกระบวนการที่จะทำให้เกิดคุณภาพจริง (Conformance Indicator) และในการดำเนินการในระยะสุดท้ายควรจะได้สามารถวิเคราะห์โดยอาศัยทั้ง ดัชนีคุณภาพ แบบ Conformance Indicator และ ดัชนีชี้บ่งคุณภาพแบบ Performance Indicator

ระบบประกันคุณภาพหลักสูตรควรเน้นที่กระบวนการคุณภาพ ซึ่งมุ่งหวังให้มีการนำผลการปฏิบัตินำมาปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนาระบบให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไปอย่างต่อเนื่อง

เนื่องจากแต่ละหน่วยงานทั้งระดับภาควิชา คณะ

หรือมหาวิทยาลัย ต่างก็กำลังดำเนินการในด้านการจัดระบบประกันคุณภาพการศึกษาของหน่วยงานอยู่แล้ว ซึ่งอาจมีความแตกต่างกันในรายละเอียดของแต่ละหน่วยงาน ของแต่ละคณะ หรือของแต่ละมหาวิทยาลัย การประกันคุณภาพหลักสูตรจึงควรจะสามารถนำไปประยุกต์ให้เหมาะสมกับระบบคุณภาพที่มีอยู่ ให้ผสมผสานเป็นกระบวนการเดียวกันกับระบบคุณภาพที่มีหรือปฏิบัติอยู่ รวมถึงการประเมินตนเอง หรือกระบวนการในการตรวจสอบ มิให้เกิดลักษณะของการที่ต้องทำงานเพิ่มเติมขึ้นทั้งหมด ซึ่งจะก่อให้เกิดปริมาณงาน กับ ทำให้เกิดความซ้ำซ้อน

ตัวอย่าง (ระบบพัฒนาและประกันคุณภาพหลักสูตรบัณฑิตศึกษา – Graduate Studies Quality Development and Assurance System : GSA ดำเนินการโดย ทีประชุมคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยของรัฐ)

ระบบพัฒนาและประกันคุณภาพหลักสูตรบัณฑิตศึกษา ได้กำหนดให้มีส่วนประกอบดังนี้คือ

1. บริบท (Context)

มีระบบที่สามารถชี้ให้เห็นระบบในการนำองค์กรเพื่อบริหารจัดการหลักสูตร ทิศทางนโยบาย และการกำหนดเป้าหมายในการดำเนินการ กับระบบที่ทำให้ได้มาซึ่งหลักสูตรที่มีคุณภาพ

2. ทรัพยากรและการบริหารจัดการทรัพยากร (Resource and Resource management)

มีระบบในการกำกับ ส่งเสริมสนับสนุน และตรวจสอบให้มีทรัพยากร และคงไว้ซึ่งทรัพยากร ที่จำเป็นต่อการดำเนินการ ทั้งทรัพยากรบุคคล อาคารสถานที่ อุปกรณ์ ห้องสมุด สารสนเทศ เทคโนโลยีสารสนเทศ ครุภัณฑ์ พัสดุต่าง ๆ รวมถึงการวางระบบให้มีการพัฒนา และใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. กระบวนการในการจัดการศึกษา (Learning and Teaching Process)

มีระบบในการกำกับ สนับสนุน และตรวจสอบ ในทุกขั้นตอน ของการจัดการเรียนการสอน การทำวิจัยเพื่อ

วิทยานิพนธ์ การคุมวิทยานิพนธ์ การติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียน การให้คำปรึกษา การสอบตลอดจนการเผยแพร่ผลงานที่ได้จากการวิจัย ทั้งนี้โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

4. กระบวนการคุณภาพทั่วไป (Quality Management and Enhancement)

มีระบบในการควบคุมการดำเนินการให้เกิดผลผลิตที่ตรงตามข้อกำหนดของหลักสูตร (Specification) และเกิดความพึงพอใจของผู้มารับบริการคือผู้เรียน กับตรงกับความต้องการของผู้ใช้ ได้แก่ แยกตลาดแรงงาน และมีระบบเพื่อให้ทุกคนในองค์กรมีส่วนร่วม มีการวางแผน การดำเนินการตามแผน การตรวจสอบผลลัพธ์ที่ได้ และการให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อแก้ไขปรับปรุง หรือพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นไปตามวงล้อเดมมิง (Deming Cycle) ได้แก่ P-D-C-A (Plan-Do-Check-Act)

ทั้งนี้คณะกรรมการระบบคุณภาพ ได้ร่วมกันกำหนดปัจจัยคุณภาพหรือข้อกำหนดคุณภาพ ในแต่ละส่วนประกอบ 4 ส่วนดังได้กล่าวมาแล้ว โดยกำหนดไว้ทั้งสิ้น 17 ข้อกำหนดคุณภาพ โดย 14 ข้อกำหนดคุณภาพ ถือเป็นข้อกำหนดพื้นฐานที่หลักสูตรพึงหรือควรจะได้จัดระบบและดำเนินการตามแนวทางที่ได้แนะนำไว้ ส่วนอีก 3 ข้อกำหนดคุณภาพ ถือเป็นข้อกำหนดคุณภาพเพื่อความก้าวหน้า ซึ่งเสนอให้หลักสูตรที่มีศักยภาพได้ดำเนินการเพื่อให้เกิดความก้าวหน้า รายละเอียดอยู่ในเอกสาร "แนวทางการดำเนินงานตามระบบพัฒนาและประกันคุณภาพบัณฑิตศึกษา - Guidelines for good practice (Code of practice) according to the GSA"

แนวคิดในการใช้ระบบ GSA ให้เกิดผล (Implementation of GSA)

ทศพร. มีแนวคิดให้บัณฑิตวิทยาลัย ของแต่ละมหาวิทยาลัยได้นำระบบพัฒนาและประกันคุณภาพบัณฑิตศึกษา ไปใช้เพื่อการบริหารจัดการ และ/หรือ กำกับดูแลให้หลักสูตรบัณฑิตศึกษาที่ได้ทำการเปิดสอนในแต่ละมหาวิทยาลัยมีคุณภาพ (ตามแต่อำนาจหน้าที่ที่ได้มีการกำหนดไว้ของแต่ละมหาวิทยาลัยว่าบัณฑิตวิทยาลัยจะ

ต้องมีบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบอย่างไร) มีระบบ และมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดย

1. นำไปศึกษาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง ว่ามีแนวทางปฏิบัติใดที่กำหนดไว้ใน GSA ไม่สามารถปฏิบัติ หรือ ไม่น่าจะต้องปฏิบัติ แล้วเปลี่ยนแปลงแก้ไขพร้อมกับระบุเหตุผลหรือความคิดเห็นไว้ อีกทั้งให้ตรวจสอบว่าแนวทางปฏิบัติหรือข้อกำหนดเพื่อคุณภาพใดที่ระบุไว้ใน GSA นั้นได้มีการดำเนินการไปตามระบบประกันคุณภาพการศึกษาของแต่ละมหาวิทยาลัยแล้ว และให้บันทึกหมายเหตุไว้เพื่อมิให้ต้องดำเนินการซ้ำซ้อน

2. เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบัณฑิตศึกษา ทั้งอาจารย์ ผู้บริหาร ผู้ปฏิบัติงาน นิสิต นักศึกษา ได้รับทราบและร่วมให้ความคิดเห็น

3. ดำเนินการตามระบบของแต่ละมหาวิทยาลัย ในอันที่จะให้นำระบบ GSA มาใช้อย่างเป็นทางการในการควบคุมคุณภาพของหลักสูตรบัณฑิตศึกษาทั้งที่อยู่ในความดูแลรับผิดชอบโดยตรงของบัณฑิตวิทยาลัยหรือของแต่ละคณะ

4. ดำเนินการโครงการนำร่องในการประเมินคุณภาพภายใน (มหาวิทยาลัย) ของหลักสูตรบัณฑิตศึกษา โดย มุ่งหวังให้หลักสูตรได้ใช้ระบบ GSA เป็นแนวทางในการสร้างระบบและดำเนินการตามระบบ กับอาศัยดัชนีชี้วัดคุณภาพที่ สมศ. จะได้กำหนดขึ้นเป็นการตรวจสอบการดำเนินงานและประเมิน

5. การประเมินคุณภาพภายในตามระบบ GSA แนะนำให้เป็นการประเมินตนเองของหลักสูตรตามแนวทางของระบบ GSA ในลักษณะของการ check-list พร้อมคำอธิบายประกอบ โดยไม่ต้องจัดทำ Self Study Report (SSR) เพิ่มขึ้นอีกส่วนใดที่มีอยู่ในการดำเนินงานของระบบประกันคุณภาพอื่นได้อยู่แล้วให้อาศัยการอ้างอิง เพื่อมิให้เกิดความซ้ำซ้อนและสิ้นเปลือง

6. บัณฑิตวิทยาลัยทำหน้าที่ในการวิเคราะห์และประเมินหลักสูตรอีกครั้ง โดยอาศัยรายงานการประเมินตนเองตามข้อ 5 โดยควรจัดในรูปของคณะกรรมการ รวมทั้งขอข้อมูลเพิ่มเติม หรือขอคำชี้แจงจากหลักสูตร จากผู้ที่

เกี่ยวข้อง ก่อนทำการสรุปเสนอผลต่อคณะกรรมการบริหาร บัณฑิตวิทยาลัย หรือคณะผู้บริหารมหาวิทยาลัย รวมทั้งรวบรวมปัญหา ผลการดำเนินการตามระบบ GSA ส่งให้กับคณะกรรมการระบบคุณภาพ ของทศพร. เพื่อนำมาพิจารณาพัฒนาหรือปรับปรุงแก้ไขระบบ GSA

7. นำผลที่ได้จากข้อสรุปของคณะกรรมการระบบคุณภาพของ ทศพร. และประสบการณ์จากการดำเนินโครงการนำร่องของแต่ละมหาวิทยาลัย มาจัดทำเป็นแผนในการประเมินคุณภาพหลักสูตรบัณฑิตศึกษาทั้งหมดของแต่ละมหาวิทยาลัยนั้น โดยมีการกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสมไว้ด้วย

8. การดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพของแต่ละมหาวิทยาลัย จะสมบูรณ์ขึ้นโดยอาศัยทั้งระบบประกันคุณภาพที่ต่างดำเนินการอยู่ที่อยู่ในลักษณะของ Institutional Review และระบบ GSA ที่อยู่ในลักษณะของ Subject Review

ปัจจัยคุณภาพหรือข้อกำหนดคุณภาพ

ประกอบด้วย 14 ข้อกำหนดคุณภาพหลัก ดังนี้

1. การนำองค์การ
2. ทิศทางนโยบาย
3. การบริหารทรัพยากร
4. การบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคล
5. การบริหารสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย
6. ระบบสารสนเทศ
7. การพัฒนาหลักสูตรและการประเมินหลักสูตร
8. การรับเข้าศึกษา
9. การพัฒนาคุณภาพนิสิตนักศึกษา ระหว่างศึกษา
10. การพัฒนาคุณภาพด้านการเรียนการสอนและการวิจัย
11. สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในการเรียนรู้
12. คุณภาพวิทยานิพนธ์
13. สัมฤทธิ์ผลของหลักสูตรและการประเมินคุณภาพบัณฑิตและการติดตามผล
14. กระบวนการคุณภาพทั่วไป และการประสานการปฏิบัติงาน

ข้อกำหนดมาตรฐานหลักเป็นสิ่งที่ระบบ GSA คาดหวังว่า หลักสูตรบัณฑิตศึกษาที่ผ่านการรับรองตามระบบ GSA พึงมี (ต้องมี) ในระดับใดระดับหนึ่งซึ่งจะมีรายละเอียดกำหนดไว้

นอกจากนี้ยังมีอีก 3 ข้อกำหนดคุณภาพเพื่อความก้าวหน้า ซึ่งข้อกำหนดเพื่อความก้าวหน้า ได้แก่

1. ความร่วมมือกับสถาบันอื่นทั้งในประเทศและต่างประเทศ
2. สหวิทยาการ
3. การพัฒนาองค์ความรู้เพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ต่อสังคม

ข้อกำหนดคุณภาพเพื่อความก้าวหน้า เป็นสิ่งที่ระบบ GSA สนับสนุนให้หลักสูตรบัณฑิตศึกษา ดำเนินการตามที่เห็นสมควร และตามความเหมาะสม ไม่ได้กำหนดให้ต้องมี รวมเป็นข้อกำหนดคุณภาพทั้งสิ้น 17 ข้อ

หมายเหตุ : วิทยานิพนธ์คณะกรรมการพัฒนาระบบประกันคุณภาพหลักสูตรบัณฑิตศึกษา ของที่ประชุมคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยของรัฐ ประกอบด้วย

1. อดีตคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (ศาสตราจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ ระวังวงศ์) ที่ปรึกษา
2. อดีตรองอธิการบดี มหาวิทยาลัยทักษิณ (รองศาสตราจารย์ประดิษฐ์ มีสุข) ที่ปรึกษา
3. รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ศาสตราจารย์ นายแพทย์ สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ) ประธานกรรมการ
4. คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประคิน สุขฉายา) กรรมการ
5. คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิราวรรณ คงคล้าย) กรรมการ
6. คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิบูลย์ ชื่นแขก) กรรมการ
7. รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายบริหารมหาวิทยาลัยมหิดล



- | (รองศาสตราจารย์ ทันทแพทย์หญิงกุลยา นาคสวัสดิ์) | | ส่วนคณะกรรมการพัฒนาระบบประกันคุณภาพ | |
|--|---------------------|--|------------------|
| | กรรมการ | บัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยประกอบด้วย | |
| 8. รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา | | 1. รองศาสตราจารย์ ดร.ปราณี กุลละวณิชย์ | ที่ปรึกษา |
| (รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ เตียววิเศษ) | กรรมการ | 2. ศาสตราจารย์ ดร.สุชาติา กิระนันท์ | ที่ปรึกษา |
| 9. รองคณบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา | | 3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประเสริฐ อัครประดมพงศ์ | |
| มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ | | | ที่ปรึกษา |
| (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชุตินา ตันติภิตติ) | กรรมการ | 4. ศาสตราจารย์ นายแพทย์ สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ | |
| 10. รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายกิจการพิเศษ | | | ประธานคณะกรรมการ |
| มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ | | 5. รองศาสตราจารย์ ดร.อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ | กรรมการ |
| (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิบูลย์ จงรัตนเมธีกุล) | | 6. รองศาสตราจารย์ ดร.สุพัตรา ศรีไชยรัตน์ | กรรมการ |
| | กรรมการ | 7. รองศาสตราจารย์ แพทย์หญิง วิไล ชินธเนศ | กรรมการ |
| 11. ผู้อำนวยการสำนักบัณฑิตศึกษาและกิจการนานาชาติ | | 8. รองศาสตราจารย์ พรสม ศิริสัมพันธ์ | กรรมการ |
| มหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรี | | 9. รองศาสตราจารย์ นพมาศ แวงหงส์ | กรรมการ |
| (ดร.ธีราพร ชัยอรุณดีกุล) | กรรมการ | 10. รองศาสตราจารย์ จันทน์ อิทธิพานิชพงศ์ | กรรมการ |
| 12. คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต | | 11. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จาริต ดิงศรีภักดิ์ | กรรมการ |
| (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา พันธมสินชัย) | | 12. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิพัฒน์ พัฒนผลไพบุลย์ | |
| | กรรมการ | | กรรมการ |
| 13. คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย | | 13. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา จินตามพร | กรรมการ |
| (ดร.ธัญญรัตน์ ชีวะเกตุ) | กรรมการ | 14. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ แพทย์หญิงจุไรพร สมบุญวงศ์ | |
| 14. นางสาวดุจเดือน อิมโพธิ์ | กรรมการและเลขานุการ | | กรรมการ |
| 15. นายพงษ์ธร แม้นสมุทร | ผู้ช่วยเลขานุการ | 15. อาจารย์ ดร.สุธา ขาวเขียว | กรรมการ |
| | | 16. นายพงษ์ธร แม้นสมุทร | เลขานุการ |

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย